

Nr 32.

Av herr **Persson, Einar, m. fl.**, angående viss ändring i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Vid olycksfall i arbete regleras förhållandet mellan arbetare och arbetsgivare obligatoriskt genom riks-försäkringsanstalten och även av enskilda försäkringsanstalter så, att den anställde härigenom kan känna sig lugn och trygg för eventuellt uppkommen skada.

Enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete har som bekant arbetsgivare skyldighet att hålla sina anställda skadeslösa genom en försäkring, och man kan nog säga att sagda lag varit till utomordentligt stor nytta för respektive arbetare.

När det sedan gäller tolkningen av bestämmelserna i denna lag kunna dock fall uppkomma, då det blir svårt att avgöra om en uppkommen skada skall hänföras till olycksfall i arbete. Detta torde särskilt vara fallet inom skogsbruket. Det arbete som utföres inom denna näringsgren är av så skiftande natur och förknippat med så många omständigheter, att det för vederbörande försäkringsanstalt blir svårt att verkligen kunna med bestämdhet säga hur lagen skall tolkas. Visserligen finns den möjligheten att hos försäkringsrådet anföra klagan över beslut, som fattats av riks-försäkringsanstalten eller de enskilda försäkringsanstalterna. Men även här uppkommer samma spörsmål om en uppkommen skada skall hänföras till olycksfall i arbete eller ej.

Det kan inte hjälpas, att man många gånger tycker, att försäkringsmyndigheterna tolka försäkringslagen för snävt när det gäller utgivande av ersättning för olycksfall, framför allt i skogsarbete. Det är ju ganska klart att det måste finnas en gräns, men var denna gräns skall sättas, därom råda nog delade meningar.

Det är också betecknande hur svårt det är att sätta denna gräns lagom avvägd, när kanslichefen i arbetarskyddsnämnden, herr Erik Törnberg, i föredrag i Borlänge i februari 1949 sade, enligt ref. i Dala-Demokraten, att »klagan hos försäkringsrådet är som att spela på lotteri», det kan lika väl bli det ena som det andra.

Under årens lopp ha många olycksfall inträffat inom skogsbruket, där vederbörande skogsarbetare haft svårt att vinna gehör för att uppkommen skada varit att hänföra till olycksfall i arbete. Detta har framför allt gällt när skogsarbetet utförts för bolag eller annans räkning och med hjälp av häst. Hästen, som man härvidlag torde kunna betrakta som ett arbetsredskap, fordrar ju tillsyn även före och efter arbetets påbörjande och avslutande för dagen, och det är ju självklart, att hästen måste få en synner-

ligen god vård om den skall kunna prestera ett gott arbete. Nu händer det ofta att hästen vid utfodringen i skogsstallarna, där för övrigt flera hästar ha sitt härbärge över natten, blir skrämmd av en eller annan anledning, med påföljd att timmerköraren — hästägaren — vid utfodringen blir sparkad eller trampad av sin egen eller annans häst. Ett sådant olycksfall medför ofta ett långvarigt avbrott i arbetet för vederbörande. Det finns fall, då en körare på detta sätt blivit oförmögen till arbete under ett halvt års tid, och vad detta innebär av ekonomisk uppoffring för en fattig skogsarbetare, många gånger med stor familj, kan ju var och en förstå. Ty enligt nuvarande tolkning av olycksfallsförsäkringslagen är ett sådant olycksfall ej att hänföra till olycksfall i arbete. Man tycker att en på så sätt uppkommen skada skulle kunna räknas som olycksfall i arbete, när det t. ex. betraktas som olycksfall i arbete, när en disponent på tjänsteresa skadas i sitt hotellrum på väg från badrummet, hörande till hotellrummet.

Det råder för närvarande stor brist på skogsarbetare. Det är därför synnerligen viktigt för arbetskrafttillgången inom skogsbruket att de arbetare, som äro sysselsatta med skogsarbete av en eller annan art, känna att de åtnjuta ett effektivt skydd vid iråkad arbetsoförmåga uppkommen genom olycksfall. Detta kan man ej säga att timmerköraren för närvarande gör med den tolkning som vederbörande myndigheter ge åt lagen om olycksfall i arbete.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

A. att riksdagen måtte besluta sådan ändring i lagen om försäkring för olycksfall i arbete, att även olycksfall vid skötsel och utfodring av häst före och efter arbetets slut för dagen betraktas som olycksfall i arbete;

B. att utskottets sekretariat måtte utarbeta förslag till lagtext beträffande denna ändring.

Stockholm den 19 januari 1951.

Einar Persson.

Sven Edin.

And. Sundvik.

Hugo Sundberg.

Karl Damström.

Lage Svedberg.

J. F. Grym.

Jon N. Jonsson.
